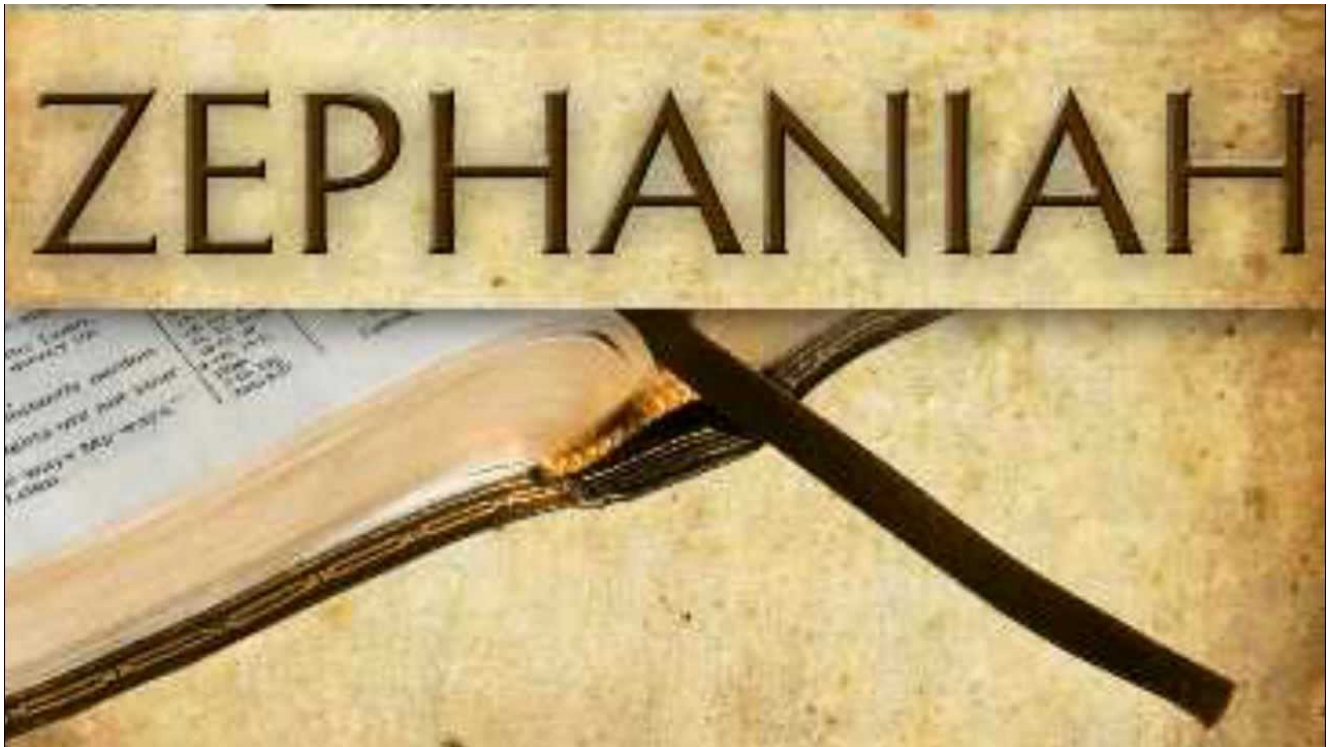

اطلاعاتی درباره کتاب صفنیا Zephaniah

کتاب صفنیا Zephaniah

کتاب صفنیا نهمین کتاب ثبت شده از دوازده کتاب مرتبط با انبیای کوچک در عهد قدیم است و از نظر طبقه بندی در گروه کتابهای نبوتی قرار گرفته و از ۳ فصل و ۵۳ آیه تشکیل شده است. صفنیا از جایگاه اجتماعی قابل توجهی در یهودا برخوردار بود و هدف وی اعلام نزدیک بودن داوری خدا بر یهودا بود.

نویسنده

همانطور که تقریباً در مورد تمام کتابهای نبوتی صادق است کتاب صفنیا نیز نام خود را از نویسنده کتاب گرفته و فصل یک آیه یک بوضوح هویت نویسنده را اعلام می‌کند. البته ما اطلاعات اندکی از صفنیا پسرکوشی داریم و صرفاً می‌دانیم نسب او آنچنان که گفته شده به خانواده سلطنتی می‌رسد. او دوست داشت تاریکی را در مقابل روشنایی و روشنایی را در مقابل تاریکی قرار دهد و یک تصویر بسیار تاریک از روز خداوند نقاشی کند، با این وجود از جلال آینده اسرائیل و برگشت امت‌ها به سوی خداوند، منظره درخشانی ارائه داده است.

زمینه

صَفْنِيَا از نسل حَزَقِيَا (صفنیا ۱: ۱)، یکی از خدا شناسترین پادشاهان یهودا بود (دوم پادشاهان فصلهای ۱۸-۲۰)؛ صَفْنِيَا در طی دوران سلطنت یوشیا در مابین سالهای ۶۴۰-۶۰۹ پیش از میلاد مشغول به نبوت بود (دوم پادشاهان فصلهای ۲۲-۲۳). و بدینسان از معاصران دوران ارمیا به حساب آمده و هر دو نفر آنها مشغول به نبوت در آخرین سالهای قبل از سقوط اورشلیم بودند.

مانند نوشته‌های بسیاری از انبیای دیگر، کتاب صفنیا نیز زمینه‌ای را به تصویر می‌کشد که مردم بخاطر مبادرت به گناه، مورد داوری خدا قرار می‌گیرند و پس از آن، قوم برگزیده خدا دوباره احیا می‌شود. هدف اصلی صفنیا برای پیام داوری خدا همانا مردم یهودا هستند که در تخت سلطنت پادشاهی منسی در گناه عظیم و هولناکی سقوط کرده‌اند. نبوت صفنیا فریادی برای ایجاد خلوص و پاکی در هسته اصلی یک قوم گناهکار است. مردم یهودا مدتها بود که نه تنها در زندگی شخصی خود بلکه در عبادت و پرستش خود نیز به خدا پشت کرده بودند، و این همانا انعکاس عمق گناه است و قوم خدا نیاز عمیق به تطهیر قلبی دارند تا در مسیر احیا قرار بگیرند.

تاریخچه

صَفْنِیا به ساکنان یهودا در مورد فرا رسیدن زمان حمله بابلیها هشدار میداد و این همانا نازل شدن داوری خداوند بر قوم متمرّد یهودا خواهد بود، از اینرو صَفْنِیا آنرا روز خداوند مینامد (صفنیا ۱: ۷، ۱۴)، صفنیا از عبارت "روز خداوند" هفت بار در کتاب کوچکش استفاده کرده است و این نشان دهنده زمینه کتاب است: داوری خدا بر یهودیه بخاطر تمردشان خواهد آمد، روزی که خداوند جمیع اقوام خدا شناس را به انضمام یهودا مجازات خواهد کرد. و با این وجود صَفْنِیا عمیقا به وعده‌های تکیه میکند که در نهایت سبب احیای بازماندگان یهودا خواهد شد، احیای آنانی که مبادرت به توبه کرده‌اند.

برخی از اساتید مسیحی نگارش رساله را منتسب به بعد از احیای روحانی توسط یوشیا در سال ۶۲۱ قبل از میلاد و برخی آن را منتسب به قبل از این احیای روحانی می‌دانند. اگر دوران رسالت صفنیا قبل از این احیا باشد چنین به نظر می‌رسد که نبوت او موجب بیداری روحانی شده است. ولی باتوجه به تفصیلاتی چند از جمله سخن از کشف تازه شریعت، می‌توان تاریخ نگارش آن را بعد از سال ۶۲۱ پیش از میلاد تخمین زد. ولی از آنجایی که فصل دوم آیه سیزدهم حاکی از این است که نینوا هنوز ویران نشده، تاریخ قبل از ویرانی نینوا در سال ۶۲۱ مورد نظر است، بدین جهت گمان بر این است که این کتاب در بین سالهای ۶۲۱ تا ۶۱۲ قبل از میلاد نوشته شده باشد.

کاربرد

آنانی که در یهودا زندگی می‌کردند از پرستش خدای حقیقی روی برگردانده و به پرستش بتها روی آورده بودند. نه تنها آنها مکانهایی را برای پرستش بتها بر بالای تپه‌های بلند ساخته بودند بلکه آنها شروع به بی حرمت کردن معبد اورشلیم نیز کردند که در آن زمان مکان سکونت خداوند بود.

ایمانداران مسیحی در دنیای امروز وقتی در گناه باقی می‌مانند در واقع پرستش خدا را به سخره می‌گیرند. آیا ما امروز و هفته به هفته با چهره‌ای کاذب به حضور خدا می‌رویم بدون اینکه برای زدودن گناه خود دست به اقدامی بزنیم؟ بگذاریم تا صفنیا به ما یادآوری کند که چگونه خداوند رابطه و زندگی ما را با خودش قطع می‌کند. اگر شما در این مورد سقوط کرده و شکست خورده‌اید این پیام صفنیا را نیز بخاطر بیاورید که خدا همیشه خدای احیا و امید است.

منبع: رازگاه